

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Rozhodné právo pro franchisovou smlouvu

Základem franchisové spolupráce je franchisová smlouva, která upravuje veškeré vztahy mezi franchisorem, tedy poskytovatelem franchisy, a franchisantem, jejím nabyvatelem. Z pohledu českého právního řádu se jedná o nepojmenovaný smluvní typ[1], na jehož obsah klade zákon pouze minimální požadavky. Obdobně je pojímána i v jiných právních řádech. To stranám poskytuje značnou volnost, aby znění smlouvy upravily tak, aby co nejlépe reflektovalo jejich potřeby. Z tohoto důvodu je franchisová smlouva zpravidla velmi detailní a cílí na pokrytí veškerých aspektů vztahu mezi poskytovatelem franchisy a jejím příjemcem. Protože je smlouva ve většině případů uzavírána mezi osobami podléhajícími různým právním řádům, je třeba vyřešit otázku, jakým právním řádem se smlouva řídí.

Volba práva

Základním doporučením pro smluvní strany je, aby do smlouvy zakotvily volbu práva. Tím strany postaví na jisto, kterému právnímu řádu je smlouva podřízena. Pokud strany nezvolí rozhodné právo, je nutno použít kolizních norem vnitrostátních předpisů. Podle § 87 zákona č. [91/2012 Sb.](#), o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS“), by se pak smlouva, uzavřená mezi poskytovatelem franchisy ze zahraničí a tuzemským příjemcem, řídila právem státu, se kterým nejužší souvisí, tedy zpravidla právem franchisanta, neboť plnění smlouvy by se v takovém případě uskutečnilo v České republice.

V praxi však v drtivé většině případů bude právo zvoleno explicitně a to zejména s ohledem na silnější pozici franchisora. Ani taková volba však není absolutní a nevede k vyloučení všech ustanovení vnitrostátních právních předpisů. V následujících řádcích se budeme zabývat případy, kdy se franchisová smlouva řídí zahraničním právem.

Vyjímky z volby práva

ZMPS stanoví, která ustanovení českých právních předpisů je třeba na smluvní vztah aplikovat vždy, tedy i v případě, že si strany zvolí za rozhodné právo zahraniční. Jedná se o dvě situace.

První z ustanovení jsou ta, „...ustanovení českého právního řádu, které je nutné v mezích jejich předmětu úpravy použít vždy bez ohledu na to, kterým právním řádem se řídí právní poměry, v nichž se projeví účinky použití takových ustanovení.“[2] Tyto imperativní normy[3] nejsou v zákoně výslovně definovány. Jako příklad lze uvést normy správního práva (např. vydání určitého úředního povolení), práva finančního, a zpravidla též normy soutěžního práva, regulace kartelů, právo na ochranu životního prostředí apod.[4]

Druhým z případů, kdy je vyloučeno použití cizího právního řádu, jsou situace, kdy by se „účinky tohoto použití zjevně přičily veřejnému pořádku.“[5] Ten lze definovat jako takové zásady společenského a státního zřízení České republiky a jejího právního řádu, na kterých je nutno bez výhrad trvat.[6] Výhrada veřejného pořádku musí být uplatněna vždy, když je zahraniční prvek v rozporu se základním právem či svobodou, kterým je např. právo na spravedlivý proces.[7]

Odlišnosti Master-franchisingu

Koncept Master-franchisingu spočívá v tom, že franchisor udělí franchisu místnímu franchisorovi, a tento tzv. Master - franchisant je pak oprávněn ji dále poskytovat dalším franchisantům na území daného státu. Jedná se tedy o jakýsi druh sublicence. Pak tedy nedochází k udělování vícero franchis přeshraničně, ale pouze jedné. Výše uvedená volba práva a výjimky z ní se tak uplatní pouze na vztah franchisora a master-franchisanta. Navazující udělení další franchisy Master-franchisantem se pak bude řídit vnitrostátními předpisy, neboť jak master-franchisant, tak i franchisant, budou domácími subjekty. Výjimku samozřejmě budou tvořit ty případy, kde si strany odlišné právo ujednají.

Závěr

Z výše uvedeného lze soudit, že právní úprava uzavírání franchisové smlouvy je značně benevolentní. Smluvním stranám je ponechána možnost volby, jakému právnímu řádu ji podřídí. Pozor si musejí dát pouze na soulad s těmi ustanoveními právních předpisů, které mají za úkol chránit základní principy, jako jsou základní lidská práva, veřejný zájem nebo zásady demokratického státu.

Mgr. Jan Morávek

Mgr. Andrea Hromadová

[CHSH Kališ & Partners s.r.o., advokátní kancelář](#)

Týn 639/1
110 00 Praha 1 - Staré Město

Tel.: +420 221 111 711
Fax: +420 221 111 725
e-mail: office@chsh.cz

[1] Ve smyslu § 1746 odst. 2 zákona č.-. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

[2] § 3 ZMPS.

[3] Nelze je ztotožňovat s kogentními ustanoveními vnitrostátních právních předpisů, neboť jejich okruh je daleko užší.

[4] Důvodová zpráva k ZMPS ze dne 18.5.2011.

[5] § 4 ZMPS.

[6] Zákon o mezinárodním právu soukromém: komentář. Vyd. 1. V Praze: C.H. Beck, 2014, xxi, s. 25. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-528-2.

[7] Srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2455/09.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [DEAL MONITOR](#)
- [Tři dekády v advokacii a otevřený pohled na to, co profesi i justici nejvíc škodí](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)